

og Kreditpilde i Henseende til det hos ham gjorte Udlæg, og ligeledes, om han kunde faae Erstatning for Afsvaret af de Røer, som vare bortsolgte, et Afsvær, hvorunder ogsaa var inddraget et Hensyn til det Afbræk, som Driften af hans Eiendom derved havde lidt. Høiesteret fandt, at Erstatning for Lort og Kreditpilde paa Grund af Udlæget kunde ikke tilkjendes ham, men derimod vel Erstatning for de to andre Poster efter uvillige, inden Retten udmeldte Mænds Skjøn. Efter hvad Andrageren skriver, er der saa udmeldt saadanne Skjønsmænd, som have taget den Skade, han havde lidt, og som der ved Høiesteretsdommen er tilkjendt ham Erstatning for, til 6,072 Kr. Man ser allerede af denne Sum, at nu begynder Sagen at antage en saadan Karakter, at der fra begge Sider kan være Spørgsmaal om, at den ene Partis hele Vel staaar paa Spil ved denne Sag. I Andragendet siges, at denne Skjønforretning er appelleret til Overretten. Dette maa naturligvis forstås med nogen Modifikation; man kan jo ikke appellere en Skjønforretning uden til et Overkøn, medens en Appel til Overretten af en Skjønforretning forudsætter, at man anker over Noget, der vedrører Rettens Forhold til den, altsaa enten en Kjendelse eller Andet, som Retten har bestemt eller decideret, og at det er dette, der gennem Appel bringes til Paakjendelse af Overretten. Man ser tillige, at der er meddelt P. Pedersen fri Proces under denne Appel af Skjønforretningen for Overretten. Nu siger han i Andragendet, at han ikke veed, hvorledes Appelsagen staaer; det kan godt være muligt, at han ikke veed det, men det vil han jo allensfals kunne skaffe sig Kundskab om ved at henvende sig til den Sagfører, som er beskiftet til at føre Sagen, og hvis Navn han kan faae at vide ved at henvende sig til Overrettens Justitskontor i Viborg. Nu gjør Andrageren gjentagende gjældende i sit Andragende, at Stillingen for ham er uholdbar, og at han er nær ved at blive økonomisk ødelagt, og det kan være fuldkommen rigtigt; det har en vis Sandsynlighed for sig, ligesom det ogsaa har en vis Sandsynlighed for sig, at hans Modpart vil blive økonomisk ødelagt, dersom han skal betale en Erstatning af mellem 6 og 7,000 Kr. Det er særlig beklageligt, at en saadan Sag uden Nødvendighed drives frem paa en saadan Maade, at den derved kommer til at spille en saadan Rolle for de vedkommende Parters økonomiske Stilling, som den fra Først af, idetmindste efter min Opfattelse, slet ikke havde fortjent. Men naar nu Spørgsmaalet er: hvad kan den høitværende Justitsminister gjøre ved det, hvorledes kan han gribe ind her, og hvad Anledning er der altsaa til at henvise denne Sag til ham, saaledes som Udvalget har foreslaaet, og som jeg ogsaa for mit Vedkommende har tiltraadt, saa finder jeg, at der dog kan være særlig Grund dertil, da det af Andrageren i selve Andragendet — det

er ikke refereret i Betænkningen, fordi Andragendet er skrevet paa en saadan Maade, at det er meget vanskeligt at referere, baade for de stærke Udtryks Skyld og paa Grund af, at der ikke er tydelig Sammenhæng i Stilen — siges om Sagfører Buch, der iøvrigt af Dommen ses, dengang Sagen stod for Underretten idetmindste, kun at have været Sagførersfuldmægtig og ikke Sagfører, at Andrageren forlanger Undersøgelse til Statuering af et ulovligt Forhold mellem Sagfører Buch og hans Mandant, fornævnte P. S. Alf. Da Andrageren paastaar det, maa han efter min Mening staa til Ansvar derfor. Fremdeles forlanges der i Andragendet en Undersøgelse angaaende Buchs Benægtelse af vitterlig Sandhed under Udlægsforretningen i 1875. Hvert ligger altsaa en Betydning for at have benægtet vitterlig Sandhed. Fremdeles ansøres endnu en Betydning mod Sagfører Buch for Fremførelse af vitterlig Usandhed for Overretten og Forsøgning af et af de for denne Ret fremlagte Dokumenter. Naar saadanne Betydninger fremsendes, anser jeg det for rigtigt, at det paa en passende Maade bliver undersøgt, hvorvidt de ere begrundede, idet jeg mener, at dersom de ere begrundede, bør der ogsaa deraf følge det fornødne Ansvar; men dersom de ikke ere begrundede, maa heller ikke den, som har fremsendt dem, unddrage sig fra, men fortjener tværtimod at rammes af det fulde Ansvar, som Fremførelse af saadanne Betydninger medfører. Jeg stiller mig i saa Henseende ganske paa samme Maade som den erede Ødsfører. Jeg skal ikke i mindste Maade forsøge at dømme i denne Sag, men jeg vil kun sige, at af det, der foreligger i Dommen, kan man ikke se, at Sagfører Buch har gjort sig skyldig i Noget, som i mindste Maade begrundes saadanne Betydninger mod ham, eller overhovedet Noget, som er ulovligt eller endog kun fortjener Dabel. Skulde jeg maaske gjøre en Undtagelse fra det Sidste, vilde jeg sige, at det var noget uovetligt at lade denne Auktionsforretning nyde Fremme paa Grundlag af en Kjendelse, som dog kunde blive omstødt; men det beror jo paa et juridisk Skjøn, om det var rigtigt eller ikke. Det har viist sig at være urigtigt efter Høiesterets Mening, men ikke efter Viborg Overrets, og det er Noget, som maaske fra Først af ikke var godt at sige. Jeg skal endnu til Belysning af Andragendet nævne, at naar der saadan paa en Maade — Andragendet er skrevet, som sagt, i en meget mangelfuld Stil, men det vil jeg iøvrigt ikke gjøre til nogen Anse mod Andrageren — tales om, at Buch har staaet i et ulovligt Forhold til Alf, skulde, saavidt det kan ses af Andragendet, dette ulovlige Forhold bestaa i, at Buch har taget Sagens Følger paa sig og var den, som vilde staa til Ansvar for, hvad der kunde komme ud af denne bedrøvelige Sag. Det ansøres i den Henseende i Andragendet, at en af de Røer, der